

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρῶτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα—μιά φορά θὰ βγαίνει μόνο,
Συνδρομὴ μὲς ἴσῃν Ἑλλάδα—δραχμαὶς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσῃ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρητὴς, —ἐγίνες συνδρομητὴς.
Ἐνα φύλλον μὲν πεντάρχ., —δύο φύλλα μὲν δεκάρα.

Εἴκοσι κι' ὀκτὼ τοῦ Μάη,
μαῦρο φεῖδι θὰ μᾶς φάη.

Νούμερο δέκα,
Ῥωμηέ μου στέκα.

Πολιτικὸν Δελτίον — ταξέδικον καὶ κρύον

Ἐστὶ ὑπουργεῖο σύγχυσις μεγάλη,
Ῥιζιδοὶ καὶ ἀδιάκοπη μουρμουρα,
μαλλώματα Τρικούπη. Ῥούρου, Ῥάλλη,
τσαναμπετιὰ καὶ γρίνια καὶ φαγοῦρα.

Ὁ Ῥούφος καὶ ὁ Ῥάλλης θυμωμένοι
μὲ πόζα τὸν Χαρίλαο κτυποῦν,
τὸν Ῥρίζουνε κι' οἱ δύο ἀδελφωμένοι,
καὶ εἴτε ὅπως πρὶν τὸν χαιρετοῦν.

Ὁ Ῥάλλης παραιτεῖται, λὲν καμπέσοι,
μὰ τοῦτο εἶναι φέμμα, λένε ἄλλοι
παρτίτησι κι' ὁ Ῥούφος θὰ νὰ δώσῃ,
καὶ κόμμα θὰ νὰ γίνῃ μὲ τὸν Ῥάλλη.

Καὶ γράφουνε ἴσῃν Κέρκυρα μὲ φούρια
ὁ βασιλεὺς ἀμέσως νὰ γυρίσῃ,
γιατὶ μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ τὰ νταξτούρια
δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ κυβερνήσῃ.

Ὅρῃσιν, μόλις πῆγε νὰ συχάσῃ
σ' ἐκεῖνα τῆς Κερκύρας τὰ παλάτια,

τοῦ γράφουνε νάλλθῃ νὰ συμβιδάσῃ
τοῦ Ῥούφου καὶ τοῦ Ῥάλλη τὰ γεινάνια.

Ὅρῃστε τί θὰ πῇ νὰ βασιλεύῃς,
καὶ μάλιστα μὲς ἴσῃν Ῥωμηῶν τὸν τόπον
ποτέ σου δὲν ἔμπορεῖς νὰ χουζουρεύῃς,
ἀπ' τὴν πολλὴ σκοτοῦρα καὶ τὸν κόπον.

Πάντα θὰ τύχῃ κάποια ἱστορία,
ἢ κάποιος θὰ θυμώσῃ ὑπουργός...
ὅπου κι' ἂν πᾶς θὰ ἔχῃς φασαρία,
κι' εἴτε στιγμὴ δὲν στέκεσαι ἀργός.

Ἄς ᾔῃται... ἄλλα ἤθελα νὰ φάλλω,
καὶ γι' ἄλλα τόση ὥρα φλυαρῶ...
αὐτὸ τὸ καλοκαίρι ἀμυιδάλλω
ἂν μείνῃ τὸ κεφάλι μας γερό.

Ἐστὶ Ῥούφου καὶ ἴσῃν Ῥάλλη μας τὴ θέσι
θὰ φέρουν τὸν Ἀρχαῖον καὶ Βαλέτα...
πρὸς τὸ παρὸν κανένας δὲν μ' ἀρέσει,
καὶ τοῦτο σὰς τὸ λέγω νῦν σέβεται.

Τὰ νέα μας φιντάνια καμαρόνουν,
ἀνάδουν τοῦ μυαλοῦ των τὰ καντύλια,
σὰν διάνοι ὑπερήφανα φουσκόνουν,
καὶ βλέπουνε λαγούς μὲ πετραχήλια.

Μὰ μέσα εἰς τὴν τόση φασαρία,
'στὸ τόσο ἀσυνείδητο βρισίδι,
ὁ Δεληγιάννης μένει εἰς τὰ κρύα,
καὶ τρίβει τὴν κοιλιά μὲ κίραμίδι.

Διάδοχος πῶς εἶναι τοῦ Τρικούπη
ὁ Θεωρῆς ἐπίστευε ὡς τώρα,
μὰ 'φήλωσε ὁ 'Ράλλης ἓνα βροῦπι,
καὶ μονομιᾶς τοῦ ἔκοψε τὴ φόρα.

Τί συμφορὰ ἀνέλπιστη τὸν 'βρῆκε!
ποῦ 'πίστευε νὰ γίνῃ κι' ἄλλο κόμμα;
Πρωθυπουργὸς κι' ὁ 'Ράλλης μᾶς ἐβγήκε,
καὶ ἴσως κι' ἄλλοι ἐβγουνε ἀκόμα.

Ποῖος ξέρει κι' οἱ ἐννιά τοῦ Δεληγιάννη
ἂν πᾶνε μὲ τοῦ 'Ράλλη τὴν παντιέρα!
καὶ τότε ὁ καυμένος τί θὰ κάνῃ;
θὰ ῥητερεύῃ μόνος νύκτα 'μέρα.

Κανεῖς καλὰ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ
σὲ τοῦτο τὸν ἀνάποδο καιρό·
χειροτονοῦνται ὅλοι καπετάνοι,
καὶ μὲ παντιέρα στέκουν 'στὸ φτερό.

Καὶ δὸς τοῦ πιά μωρμούραις καὶ φροντίδες,
καὶ τρέχει σὰν ψαλλίδι κάθε γλώσσα,
μαλλώματ', βρисиαίς, ἐφημερίδες,
καὶ ἄρθρ' ἐπὶ ἄρθρων χίλια τόσα.

Τί ἀρχηγοὶ καὶ κύριοι 'στὴ μέση!
'ψηλὰ 'ψηλὰ σηκώνονται ἡ μύταις,
ὅλοι στραβὰ ἐφόρεσαν τὸ φέσι,
θὰ γίνουν ὑπουργοὶ καὶ οἱ μεσίταις.

Καὶ ἴσως μὲς 'στὴν ὡμορφή 'Αθήνα
'ξυπνήσουν κι' ἡ γυναῖκες μιὰ φορά,
καὶ ἔξαφνα μᾶς 'βγῇ Πρωθυπουργίνα
καμμία σεδνταλίδισσα κυρά.

'Σ' αὐτὸ τὸ νταραβέρι τὸ μεγάλο
κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ ὅλους φλυαρῶ
μπλέκω τὸ ἓνα πόδι μου μὲ τ' ἄλλο,
καὶ ψάλλω τὸν κακὸ μας τὸν καιρό.

Ἄγαλμα νέο καὶ κλασικὸ
'στὸν Πρύτανί μας τὸν Κυριακό.

Ὁ Πρύτασι μεγάλε τοῦ Πανεπιστημίου,
πρέπει καὶ σὺ 'στὴ σάλα νὰ 'μπῇς τοῦ Πρυτανείου·
θέλω καὶ ἀνδριάντα 'δικό σου ν' ἀντικρύσω,
κι' ἰδέα μοῦ κατέβῃ νὰ σ' ἀποθανατίσω.

Χωρὶς ἀθανασία δὲν θὲς κανεῖς νὰ μείνῃ,
ἐσὺ μὲ κάθε τρόπο ἐφρόντισες νὰ γίνῃ
τοῦ φίλου Γλάδστωνός μας τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο,
κι' αὐτὴ σου τὴν ἰδέα ὀρθὴ κι' ἐγὼ τὴν κρίνω.

Φιλέλληνα καινούργιο 'ξετρόπωνες καὶ πάλι,
ὁ μακαρίτης Γκίλφορντ σοῦ ἦλθε στὸ κεφάλι,
καὶ θὲς καλὰ καὶ σώνει νὰ στήσῃς σὲ μιὰ πάντα
καὶ τούτου μας τοῦ φίλου μεγάλον ἀνδριάντα.

'Εμπρός, κανεῖς μὴ μείνῃ ἐδῶ ἀδικημένος,
κι' ὁ ζωντανὸς ὁ φίλος καθὼς κι' ὁ πεθαμμένος·
σε θέλουμε καὶ ἄλλους νὰ βγάλῃς μὲς 'στὴ μέση,
καὶ δίχως ἀνδριάντα νὰ μὴν ἀφήσῃς θέσι.

Μελέτα, σκέπτου, φάγνε καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
Φιλέλληνας νὰ 'βρίσκῃς 'στὴ μέσα κι' ὅξω σφαῖ
καὶ ὅλο ἀνδριάντας σὲ κάθε μέρος στήνε...
κι' αὐτὸ τῆς ἐποχῆς μὲς μονομανία εἶναι.